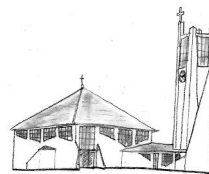




FARNÍ ZPRAVODAJ

Nového Hrozenkova a Karolinky



2017/3

říjen 2017

Misijní neděle

Milý farníci!

Dovolte mi, abych Vás oslovil při příležitosti misijní neděle, kterou slavíme třetí neděli v říjnu. Jmenuji se Ludvík Málek, pocházím z Újezdce u Luhačovic, jsem misionář Společnosti Božího Slova a působím již 17 let v Mexiku.

Působím v hlavním městě a moje činnost je zaměřena hlavně na školství. Hlavní činností je vyučování na vysokých školách, na papežské Univerzitě a také na teologickém řeholním institutu. Přednáším předměty jako dějiny Izraele, biblickou Hebrejštinu, Pentateuch (Pět knih Mojžíšových), biblickou Spiritualitu a Mudroslovné a Poetické knihy. Pořádáme biblické kurzy, soustředíme se na mladé lidi, manželské páry a také seniory. Každé společenství má svoji základnu a na setkání vždy někdo připraví úryvek z evangelia, který potom společně rozebíráme. Senioři mají také prostor, aby si mohli popovídat a také pocítit, že někdo jejich potřeby vnímá. A pokud se vydáme za Indiány do hor, jsou to misie, kde jdou s námi také lékaři, jak praktičtí, tak také zubaři. Přinášíme nejen duchovní slovo, ale pokud možno alespoň kousek zdraví, protože obyvatelé hor nemají zdravotní péči dostupnou.

V každé vesnici je určen domorodý muž, který má na starosti zajišťovat ubytování, místnosti na přednášky a zdravotní ošetření. A také připravit místo ke slavení Mše Svaté, a to ve většině případech není ve vesnicích kostel. Na nás je, abychom jim předali radost a pokoj, aby na jejich tvářích zářil úsměv a radost z Ježíše Krista.

Tak si nás předávají od vesnice k vesnici. Zajímavé je, že u nás v Evropě mají většinou všechny přípravy na starosti ženy, tady zajišťují všechno muži, včetně modliteb, adorace i slavení mše svaté. Jsou velmi vděční za jakoukoliv pomoc a hlavně za to, že mohou slavit mši svatou.

Moje misie měla být původně na Kubě, ale okolnosti byly složité a já jsem zůstal v Mexiku. Kubu jsem navštívil třikrát a také jsem tady jsem působil jako lektor. Vyučoval jsem náboženství a při pořádání biblických kurzů jsem poznával Kubu. Je to jiná země než Mexiko, ale lidé jsou zde otevření pro Boží slovo a i po tolika letech útlaku si víru zachovali.

Papež František nám v poselství pro světový den misí říká, že misijní neděle nás znovu zve přemýšlet o misiích v srdci křesťanské víry. Ve skutečnosti je Církev misijní od přírody. Kdyby tomu tak nebylo, nebyla by Kristova Církev, ale bylo by to jen další sdružení mezi mnoha jinými. Vždyť poslání Církve není samoúčelné, ale je skromným nástrojem a zprostředkováním Božího království. Toto poselství je pro všechny lidi dobré vůle a je založeno na proměňující moci evangelia. Evangelium je dobrá zpráva, která přináší nakažlivou radost, protože obsahuje a nabízí nový život vzkříšeného Krista, který komunikuje skrze svého životodárného ducha, stává se cestou, pravdou a životem pro nás pro všechny.

P. Ludvík Málek, SVD
misionář v Mexiku



Podzimní den Rainer Maria Rilke

*Pane: je čas.
Dals velké léto nám.
Sluneční hodiny
nech ve svém stínu
a meluzínu pust' na holý lán.*

*Dozrávat poruč
plodům posledním;
dva dni jim přidej slunné,
jižně teplé,
k plnosti přinuť je
a v horkém světle
vlej sladkost poslední
do těžkých vín.*

*Kdo teď dům nemá
nebude ho mít.
Kdo teď je sám,
sám bude mnohem déle,
bdít bude, číst,
psát listy osaměle,
v alejích toulat se a hledat klid,
když vítr honí listy odumřelé.*

Misionářem v Zimbabwe i Velkých Karlovicích

Od července 2017 se stal novým správcem farnosti Velké Karlovice **P. František Kantár, SVD**, a protože působil mnoho let v misiích, tak jsem ho poprosila o rozhovor, kterým by se trochu představil a přiblížil misijní působení v Africe.

-INW-

Pocházím z Chlebníc na Oravě a mám dva bratry, jednoho staršího a jednoho mladšího, v prosinci mi bude 48 let. Maturoval jsem v roce 1988. Po skončení gymnázia jsem si myslel, že půjdu do kněžského semináře, ale v té době to nebylo možné, a tak jsem byl přijat na chemicko-technologickou fakultu do Bratislavy, ale dlouho jsem tam nevydržel. Stále jsem přemýšlel, jak bych se dostal do semináře. Naštěstí přišla revoluce, ale před tím, než přišla, jsem ještě musel na vojnu k jednotkám „PTP“.

Čím jste chtěl být jako malý chlapec?

Do kostela jsem chodil s rodiči. Maminka se snažila jít na mši každý den. Bylo to pro ni těžké, měli jsme hospodářství, tak z jedné práce šla do druhé a pak do kostela na mši.

Vzpomínám si, že když jsem měl 4 roky, tak maminka šla na nějakou operaci. Z mého dětského pohledu to byla vážná věc. Ani nevím proč, ale tehdy jako malý kluk jsem řekl, že jestli to dobře dopadne, tak se stanu knězem. To ve mně zůstalo, byl jsem tenkrát velmi malý, ale přesně si to pamatuji.

Je zajímavé, že když jsem měl 5 roků, tak v roce 1975 byli blahoslaveni naši nynější světci sv. Josef Freinademetz a sv. Arnold Janssen. Tehdy přišel k nám do vesnice na dovolenou kněz verbista a rozdával obrázky těchto nově blahoslavených. Pamatuji si, že jeden mi připadal jako mrkev a druhý jako dýně. Zajímavé je, že časem jsem se rozhodl vstoupit právě do Společnosti Božího Slova. V té době P. Hudec a Br. Timotej chodili k nám do vesnice a všichni o nich mluvili jako o pátrech misionářích. Nikdo neřekl, že přišli verbisté. Za totality se nemohlo mluvit o řádech, všechny kláštery byly zavřené.

Poprvé jsem slyšel název Společnost Božího Slova až po revoluci, tak v roce 1991.

Jak jste se dostal na vojnu?

Hned, když jsem se rozhodl odejít z vysoké, tak jsem byl zařazen k jednotkám „PTP“ - pracovnímu vojsku. Dostal jsem se k nim asi proto, že ještě na gymnáziu jsem měl problémy s StB.

Kvůli víře?

Ano, také proto, že jsem pravidelně chodil do kostela. Jednou byla podpisová akce ohledně svěcení nových biskupů a já se na ní ocitl.

Jak dlouho jste byl na vojně?

V lednu 1989 jsem nastoupil na 24 měsíců, ale protože přišla revoluce, tak se mi to zkrátilo na 1,5 roku. Ještě jsem během ní stihl pracovat na stavbě jaderné elektrárny v Mochovciach. To byla též taková velice dobrá zkušenost.

Setkal jste se na vojně s nějakou známou osobností?

Byli tam kněží i z Moravy a Čech. Když mne povýšili, tak jsme měli i vycházky a chodili jsme do kostela v Leviciach, no už kvůli tomu začínaly být problémy. Některé z nás i estébáci zatklí, ale včas přišla revoluce.

Domů jsem se vrátil v červnu 1990, ale ještě jsem se vstupem do semináře rok počkal.

Kde jste byl během toho roku čekání zaměstnán?

Na povodí jako říční. Potom následovaly 3 roky studií v diecézním semináři na Spiši a až pak jsem vstoupil k verbistům.

Jak se stalo, že jste vstoupil do řádu verbistů?

Hodně jsem o nich slyšel a byl mi sympatický název Společnost Božího Slova a také charisma misí. Za totality jsem se dostal do skupiny mladých, se kterými jsme používali dost často Svaté písmo a rozjímali nad ním. Hodně jsem o tom v období let 1992-1994 přemýšlel, a pak se rozhodl.

Které země Vás oslovovaly, kam jste se chtěl jako misionář dostat?

Před věčnými sliby jsem si napsal tři možnosti misijního určení: Střední Ameriku, Jižní Ameriku a Rusko. Nakonec jsem dostal misijní určení na Slovensko. Tou dobou byla potřeba kněží na Slovensku. Shodou okolností byl tehdy provinciálem P. Pavol Kruták, SVD, který je provinciálem i nyní. On se mne zeptal, jestli budu souhlasit, když dostanu Slovensko, já řekl že ano, a dostal jsem ho.

Studia jsem skončil společně s P. Jozefem Strečkou a P. Petrom Vagašom, ale protože jsem k verbistům přišel později, tak jsem věčné sliby dle našich konstitucí mohl skládat až v roce 1998, proto se mi kněžské svěcení posunulo. Na kněze jsem byl vysvěcen v roce 1999. Po vysvěcení jsem působil do prosince 2001 v Univerzitním pastoračním centru v Bratislavě (UPC).

Už jako studenti jsme do UPC chodili a pomáhali při renovaci prostor.

Jak jste se dostal do misí, když jste měl misijní určení Slovensko?

Oslovil jsem provinciála, zda by nebylo možno jít na misijní zkušenost či studijní pobyt. On mi tehdy řekl, že si mám vybrat jedno nebo druhé, tak jsem si vybral misie. Dostal jsem za úkol vybrat si jednu zemi pro misijní působení. Přemýšlel jsem mezi Afrikou a Kubou a bylo mi řečeno, že Afrika je prioritou, a tak jsem se rozhodl pro Botswanu.

Od ledna roku 2002 jsem se šel učit do Irska anglický jazyk a tou dobou mi přišlo vízum do Botswany, ale také mi přišel e-mail, že mám jít do Zimbabwe, ta v té době náležela do provincie Botswana. Jsem rád, že jsem nakonec byl tam.

Musel jsem však čekat do roku 2003, než jsem dostal vízum. Mezitím jsem působil ve Snině na východním Slovensku, kde jsme tou dobou měli misijní dům sv. Josefa Freinademetze. Také jsem tou dobou byl dokonce asi na 2 měsíce (leden-únor) zastupovat otce Jozefa Strečku v Novém Hrozenkově. Pamatuji si, že jsem tehdy pochoval hodně farníků.

A v říjnu 2003 jsem odcestoval na misie do Zimbabwe.

Měl jste nějakou jinou jazykovou výbavu než slovenštinu, ruštinu a angličtinu?

Po jazykové stránce jsem se připravoval až tam. Po příletu jsme měli jazykový kurz. Jsou tam v podstatě tři hlavní jazyky: angličtina, jazyky Shona a Indebele. Jazykový kurz trval 5 měsíců, ale mezitím jsme ho přerušili a šli do terénu do buše, kde jsem se učil jazyk používat mezi lidmi.

Co pro Vás bylo po příchodu do země kromě jazyka těžké?

Člověk musí začínat od nuly. I mezi námi verbisty v komunitě.

Když změníte prostředí, jsou tam spolubratři z různých kultur a to je také těžké. Člověk si musí vybudovat takový svůj domov. Když přijdete na nové místo, tak jméno Fero Kantár nikomu nic neřekne, ale děkuji, že v porovnání s jinými místy ve světě jsem to neměl až takové těžké, byl jsem tam velmi dobře přijat.

Odkud pocházeli kněží v komunitě veristů, mezi které jste přišel?

Byli tam spolubratři z Polska, Argentiny, Indie, Indonésie, Ghany, Zimbabwe... později z Papuy Nové Guiney a Brazílie.

Říkal jste, že když přijdete do misí, tak musíte začít od nuly. V červenci 2017 jste přišel jako správce farnosti Velké Karlovice na Moravu, začal jste zde také od začátku?

Je to jiné i tím, že jazyk je slovenštině bližší. Je to jednodušší, ale na druhé straně je to zde možná těžší. Člověk měl v Zimbabwe více času, nebylo tolik papírové práce... Všechno zde je takové uspěchané. Já jsem si tam za tu dlouhou dobu zvykl a teď mi přijde, že vše jde možná až tak 5x rychleji. I to roční období. Nedávno jsem se vrátil ze Zimbabwe a to bylo jaro a najednou je tu podzim, byly dlouhé dny a ty se najednou krátí...

V Zimbabwe bylo po celý rok teplo. Teplotní výkyvy mezi dnem a nocí jsou tam menší. Vše je tam takové méně uspěchané.

Čtrnáct let je dlouhá doba, mohl byste nám v krátkosti přiblížit, kde všude jste působil?

Působil jsem opravdu na mnoha místech, na vesnicích i, ve městech.

Jazykový kurz jsme začínali v malém městečku o 4 tis. obyvatelích, které se jmenovalo Plumthree, pak jsme šli do buše učit se jazyk.

No a to byl taky zážitek. Tam jsem po 4 měsících pobytu dostal malárii a skoro jsem tehdy umřel. Nevěděl jsem, že mám malárii. Jeden spolubratr, Polák Kristian, mě uklidňoval, že mám chřipku. Byli jsme daleko od civilizace, ztratil jsem vědomí a přímo do žíly mi dávali

léky-antimalarika. To bylo dost kritické. Další spolubratr mi říká: „Já tu jsem 20 let a malárii jsem nedostal a Ty po 4 měsících se chystáš na malárii zemřít.“

Hned po kurzu jsem se ocitl v Khulmaně ve farnosti Svatého ducha a tam jsem strávil 3 roky. Na vlastní žádost jsem se pak dostal na 3 roky do misie Gomoza. Pak jsem dostal na výběr a já si vybral jedno místo v buši, ale po 8 měsících jsem zase změnil místo působení. Na žádost spolubratra z Polska Kristiana jsem s ním šel

v naší provincii. To byl hlavní důvod a já jsem se začal modlit a ptát se, co mi tímto chce Pán říci. Já jsem do Zimbabwe šel prakticky na šest let, tehdy tam byla velká potřeba kněží. V letech 2003-2008 do Zimbabwe nepřišel žádný nový misionář a ještě 4 odešli, bylo nás jen 12 kněží verbistů. Tehdejší generální představený Antonio Pernia mne v roce 2009 navštívil, to už jsem se měl vrátit na Slovensko, a řekl mi, že by bylo dobré, abych v Zimbabwe zůstal.

Na konci mé poslední dovolené na Slovensku roku 2016 jsem nakonec řekl P. Krutákovi, aby napsal mému představenému a vyžádal si mě zpět na Slovensko.

V květnu 2017 končili představení v regionálním domě v Bulawayo, kde jsem dělal ekonoma, a tak jsme vlastně skončili společně.

Těch 14 let bylo opravdu pestrých. Které z míst, kde jste působil, Vás nejvíce oslovilo?

Určitě kmen Shona je velmi religiózní, tam jsem byl od roku 2010. Ale na druhé straně například v Gomoze, tam to bylo jiné měli jsme tam 21-22 stanic. Cestovali jsme například 60 km po rozbité polní cestě, tam nás čekalo 4-5 babek, ale tyto babky byly velice rády, že jsme přišli. Byly takové radostné, jednoduché a štedré. Daly by poslední, co mají. Z Gomozy mám velice dobré vzpomínky. Tou dobou v letech 2007-2009 bylo velmi těžké období, nic tam tehdy nebylo. V těch letech byly volby a bylo celkem nebezpečno, kostel i faru chtěli vypálit. Nebyla tam elektřina, žádné spojení se světem, žádný mobil..., ale i přes to všechno jsem tam byl velice rád a bylo mi tam dobře.

Co pro Vás bylo nejtěžší přijmout z lidského pohledu?

Když jsem tam zažil to podobné, co jsem prožil tady u nás během totality. Když skončila, tak jsem měl 20 let a mohu říci, že jsem to vše dost pocítil na své kůži.

V Zimbabwe je to nyní podobné. Lidé musí trpět, nemají práci, jsou



P. František Kantár, SVD v Zimbabwe se spolubratry verbisty a misijní dobrovolníci

do hlavního města Harare do farnosti Svatého Kříže, kde jsem byl 2 roky. Odtud jsem se dostal do Mubayira do buše a odtud jsem šel zase na žádost představeného dělat ekonoma do regionálního domu v Bulawayo.

A jak se stalo, že jste se po takové době vrátil do Evropy?

Byl jsem v roce 2016 na Slovensku na dovolené. Vždy po třech letech působení ve světě máme nárok na tři měsíce dovolené v rodné zemi. A 6x jsem potkal nynějšího představeného pátra provinciála Pavla Krutáka, SVD a on mi pokaždé opakoval, že by bylo dobré, abych se vrátil, že je mne třeba

zastrašovaní a hlavně ta nespravedlnost všude kolem. Když to tak vezmu, když si vzpomenu na dobu totality, která byla u nás, tak tam jsem přišel ještě do horšího.

Co jste na lidech ze Zimbabwe nejvíce obdivoval?

Mají strašně moc trpělivosti, i když nevím, jestli to někdy nebyl i strach z toho, co se tam odehrává. Kdyby to tak bylo v jiných afrických zemích, nejspíš by vypukla občanská válka. Vždy je mnohem lepší, aby změna proběhla pokojnou cestou.

Byl jste někdy v ohrožení života, když vynecháme malárii, která Vás postihla?

Několikrát...

Byly takové situace například během voleb v roce 2008, to jsem byl zrovna v Gomoze. Zůstal jsem zrovna na faře sám, protože můj spolubratr zastupoval na jiném místě. Měli jsme tam novou a starou budovu. Ve staré jsem ukrýval lidi, kterým vyhrožovali smrtí. Týden před volbami a týden po volbách a tehdy byl pro mne jeden den jako celá věčnost. Pochopil jsem, že když člověk není sám, tak se mohou dva lidé vzájemně podržet, ale tehdy jsem zůstal úplně sám. Naštěstí na faře jsme měli kapličku, tak pro mne byla možnost bezprostřední komunikace s Pánem. I já sám se tomu divím, že jsem tehdy neutekl, že jsem zůstal.

Je něco, co máme společného s lidmi se Zimbabwe nebo jsme zde v prostředí střední Evropy na-prosto odlišní?

Například když si vezmeme kmen Shona, který je velmi religiózní, tak lidé z tohoto kmene mi trochu připomínali obyvatele z mé rodné vesnice. Od nás je spousta kněží a řádových sester. V něčem mi připomínal Oravu a Kysuce.

Co bychom mohli lidem ze Zimbabwe závidět?

To nejen ze Zimbabwe, ale asi lidem z celé Afriky. Oni mají strašně moc času. Někdy musí mít člověk nervy z ocele, ale myslím, že je to tak dobře. Na druhé straně je třeba si přiznat, že jim chybí taková větší odpovědnost. Skutek-utek. Když bylo třeba něco udělat, tak na farní radě toho naslibovali, ale nakonec to neudělali.

Mají na vše dost času. Říkají: „Vy máte hodinky, my máme čas.“ Nebo také: „My nemáme, ale máme čas a Vy máte, ale nemáte čas.“

Popisoval jste složitou situaci dik-tatury. Jsou tam věřící i mezi mladými či dětmi nebo jen ze starší generace?

Je tam náboženská svoboda a dokonce i lidé mohou vycestovat. Není tomu tak, jak to bylo v době totality u nás. Mnoho jich také do zahraničí odešlo. U mladých je také víra, ale média dělají mnoho, mají na všechny velký vliv.

Jsou tam povolání ke kněžství či do řeholí?

Jsou, ale někdy je nutno se zamyslet, co je k tomu vede. Jsou dobří kněží, ale měl jsem i takovou zkušenost, že to bylo z vypočítavosti.

Když si vzpomenete na farnost v Gomoze, jaký tam byl každodenní život?

Většinou od pondělí do pátku jsme byli doma ve farnosti. Také kvůli tomu, že v těch letech byl problém sehnat naftu. Tak jsme si to museli naplánovat tak, abychom měli naftu na sobotu a neděli a mohli vyjet do terénu za věřícími. V letech 2003-2005 jsme nevěděli, jak vypadá čerpací stanice. Když jsme někam vyjeli, tak se musela nafta koupit za valuty, hlavně americké dolary.

Ráno jsme vstali, měli jsme společné modlitby, ranní chvály, mši svatou. Po snídani jsme byli k dispozici lidem a hlavně také připravovali a vychovávali dobré katechety. Úloha laiků je tam velice významná. Jak už jsem zmínil, měli jsme na starosti 22 stanic, které se nacházeli na území o obvodu 250 km. Nedá se to vše zvládnout objet. Katecheté konají bohoslužbu slova, pochovávají, učí katechismus... Na třech místech byla katechetická centra, kde jsme katechety pravidelně školili.

Jak jste řešili problémy s naftou a jak se tam cestuje?

Cesty tam byly opravdu hrozné, měli jsme terénní auto. Na naftu jsme měli nádrže a člověk si to musel hlídat a zapisovat do sešitu, kolik jsme už z nádrže odčerpali. Jednou za měsíc jsme museli vyjet na větší cestu na rekolekci kněží do Dete, to bylo 200 km daleko, a taky jednou do týdne jsme museli vyjet do města nakoupit potraviny.

A jsme se to naučili řešit i jinak. Pořádili jsme si velké množství zvířat: koz, ovcí, prasat, oslů, slepic, krav..., abychom byli soběstační s potravinami. Také jsme něco občas zabili

a prodali ve městě a za to si koupili naftu. Takový výměnný obchod.

Naučil jste místní lidi nějakým pracím, které neuměli?

Já velice rád vařím a pečů chléb, tak jsem jim pekl. Mohu říci, že jsem se je snažil naučit odpovědnosti, aby to, co začnou, uměli také dokončit.

A povedlo se Vám to alespoň v některých případech?

Tak alespoň to viděli u mne :-), ale myslím si, že ano.

Potom umět přijmout lidi, naslouchat jim, ukázat, že je máte rád. Lidé vycítí, jestli je má člověk rád nebo jestli na ně kašle.

Už jste 5 měsíců ze Zimbabwe, je něco, co Vám chybí?

Nestačím ani myslet na to, co mi chybí.

Čas! Možná je dobře, že nemám čas na to myslet.

Je nyní v Zimbabwe nějaký Slovák?

Ano, je tam P. Kamil Kočan, SVD. My jsme poslední rok a půl byli na stejném místě v regionálním domě v Bulawayo. Stará se o pastorační mezi vysokoškoly.

Měl jste čas na osobní záliby?

Samozřejmě. To na tom bylo dobré, že jsme se mohli vzájemně zastoupit. Pracoval jsem dva-tři měsíce, nadpracoval si, a pak jsem si mohl i na týden či deset dní vzít volno. Zde jsou například volné úterky.

A protože já rád lezu po horách, tak jsem pak měl čas jít i do hor.

Jak hory v Zimbabwe vypadají?

Podobně jako Vysoké Tatry, nejvyšší hora má asi 2593 m n. m. Zimbabwe v překladu znamená "velký dům ze skal". Když mne přeložili na jiné místo, tak jsem měl do hor velice daleko, asi 700 km, tak jsem chodil do krásných přírodních parků, když jsem se chtěl odreagovat. Já jsem takový dobrodruh.

A na ty výpravy jste chodil sám?

Ano, i sám.

Tam asi v horách není moc lidí, tak jak to známe v poslední době tady? Neměl jste strach se někde sám vydat?

Ale kdepak, vůbec!

A zvířátka?

Ano, najdou se, třeba černá mamba, největší jedovatý had v Africe.

Tak jste to šťastně přečkal... Už jste tady na Valašsku chvíli, asi jste měl možnost lidi trochu poznat. Co se Vám na místních lidech líbí?

Ty, které jsem měl možnost poznat, jsou takoví bezprostřední, mají rádi přírodu a nic si o sobě nenamýšlejí. Ale jsem tady velmi krátkou dobu.

A příroda se Vám tady líbí?

Ano velice, mně se tady líbí...

A co zvířátka, nechybí Vám?

No, měl jsem jich hodně a kromě toho všude byla spousta hadů, pavouků a štírů.

Já se tady teď na Valašsku cítím hrozně bezpečně.

Nejen kvůli těm zvířátkům, ale také kvůli bezpečnosti vůbec. Když jsem byl na návštěvě v Keni nebo JAR, tak jsem se potom v Zimbabwe necítil nijak nebezpečně.

Čemu jste se Vy osobně naučil?

Vidět tak, jako viděl sv. Pavel.

Umět si vážit například elektřiny, díky které můžeme svítit, vážit si vody, můžeme si kdykoli pustit kohoutek a ona teče. Máme lednici, kam si můžeme uložit jídlo. My lednici neměli a někdy jsme jedli i tři dny starou polévku. Jedli jsme jenoduše, třeba i housenky. Někdy jsem pak měl problémy, protože náš organismus na to není zvyklý. Internet mi nechyběl a ani komunikace se světem mi nechyběla a ani telefon. Ještě jsem byl rád, že nikdo o mně měsíc-dva nic neví. Žil jsem tam někdy jak Robinson Crusoe

Chtěl byste se někdy do Zimbabwe vrátit?

Určitě bych chtěl, ale musím počkat na to, co chce Ten nahoře nad námi :-). Na návštěvu bych jel velmi rád a uvidíme, co mi přinese budoucnost.

Nedělám si žádné plány.

Letní pohádkové dobrodružství

Jednoho kouzelného červencového odpoledne se vydala skupina dětí lačných po dobrodružství na cestu vlakem. Jejich pohodovou cestu jim překazil kouzelný dědeček, který obvinil Joeho (hlavního vedoucího), že zkalil pohádkovou říši a musí ji napravit. Joe předstíral, že o ničem neví. Později vyšly najevo jeho upravené pohádky, kde král snědl místo hada Jiříkův jazyk, trpaslíci utopili šílenou Sněhurku... Děti se po dlouhém rozmyšlení uvolily Joemu pomoci. Vydali se tedy společně na cestu kouzelným expresem do Lipníku, kde na ně měl čekat známý kouzelného dědečka, jenže ten tam nebyl. A tak jsme bloudili krajem, než jsme společně dorazili na faru do Velkého Újezdu, kde nás vřele přivítala milá elfka a nabídla nám místo k přespaní. Každý den naši milí táborníci napravovali jednu pokaženou pohádku, kdy si za opravdu horkého a slunečného počasí hráli na ryby, mravence, museli najít cestu z bludiště, zdobili perníčky na chaloupku, dělali víno pro babičku a někteří úspěšně prošli stezkou odvahy. A tak nakonec i přes nepřízeň počasí, která nás omezovala hrozícím úpalem a dehydratací, se nám společně podařilo napravit všechny pohádky a plni zážitků jsem odjeli domů s pocitem dobře vykonané práce.

Připravil Josef Hodulák



Neobyčejná kuchařka

„Mně se nejvíc líbí asi stěrky v mléku,“ zubí se tmavovlasý klučina. U jeho spolužačky zase vedou bramboráky ze suchého chleba a paní učitelka by nepohrdla borůvkovými knedlíky...

Různé pokrmy, které však mají jedno společné – recepty na ně, stejně jako na spoustu dalších dobrot, „vyzvěděly“ děti halenkovské základní školy u svých babiček a dědečků a naleznete je v kuchařce s názvem "Vaříme s babičkou aneb Kuchařka (nejen) valašských receptů" sesbíraných dětmi z Halenkova a okolí.

Křest této pozoruhodné knihy, kterou vydala Charita Nový Hrozenkov, se uskutečnil koncem června v areálu halenkovského Víceúčelového charitního domu. A zúčastnili se ho nejen tvůrci – tedy žáci sedmé třídy základní školy Halenkov, ale také ilustrátorka kuchařky Jana Náhlíková, klienti Stacionáře Slunečnice či senioři z blízkého okolí.

Zakoupením této ojedinělé kuchařky „**Vaříme s babičkou**“ (jež zaujala dokonce i gastronomickou novinářku Lidových novin), nejen, že si pořídíte jedinečný dárek, ale zároveň přispějete na stropní zvedací systém, jež usnadní manipulaci s klienty trvale upoutanými na lůžko v Domě pokojného stáří v Novém Hrozenkově - Čubově.

Kniha je k dostání:

- na všech střediscích Charity: Halenkov, N. Hrozenkov či Karolinka
- v informačních centrech: Velké Karlovice, Nový Hrozenkov na Zvonici (Velké Karlovice-Čarták)
- ve Valašském muzeu v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm
- v knihkupectví na Vsetíně (naproti hotelu Vsacan)

*Renata Holčáková, PR Charita
Nový Hrozenkov*



Z popletené pohádky „O Zlatovlásce“

►► K řešení situace tak složité jako ta, které čelí nynější svět, však nestačí, že každý bude lepší. Jednotlivci mohou ztratit schopnost a svobodu přemáhat logiku účelového rozumu a podlehnout konzumerismu bez etiky a bez sociálního a ekologického citění. ◄◄

Farní pout'

Ve dnech 8.-10. září jsme se vydali společně s otcem Dušanem na farní pout'. Naším cílem byla Nitra-Kalvária, kde se konala slavnostní mše svatá se skládáním věčných a obnovou dočasných slibů. Věčné sliby skládal Donnie Ronald Sequeira, pocházející z Indie, který na Slovensku studuje teologii a Tomáš Baleja, kterého jsme všichni dobře znali, protože u nás ve farnosti byl na roční pastorační praxi. Po slavnostních obřadech jsme se setkali s bohoslovci a knězi.

Odpoledne se k nám jako průvodcové přidali P. Tomáš Gerboc a bratr Juraj Begány a společně jsme si prohlédli Nitranský hrad, který se nachází na návrší nad městem a vytváří jeho výraznou dominantu. V hradním areálu se nachází katedrála sv. Emeráma, diecézní muzeum, biskupský palác a celý komplex uzavírá mohutné opevnění. Je odtud nádherný výhled do širokého okolí. Hrad je sídlem nitranského biskupství.

Dále jsme jeli do části Nitry zvané Klokočina, prohlédnout si kostel sv. Gorazda, kde jsme měli možnost obdivovat mozaiku z dílny P. Rupnika.

Po večeři nás otec Tomáš provedl celým areálem misijního domu a okolím, při poutavé prezentaci fotografií nás seznámil s historií misijního domu a řádu verbistů.

V sobotu s námi po Slovensku putoval i otec Marek. Naši první zastávkou byl benediktinský klášter Hronský Beňadik, který se proslavil i jako významné centrum středověké kultury a vzdělanosti, ale i technického pokroku. V klášterním kostele se nachází kaplička sv. Krve, kde je uložena relikvie roušky sv. Veroniky s Boží krví, darovaná klášteru králem Matyášem Korvínem, který uznal tento klášter za jediné důstojné místo pro uchování této vzácné památky. Zde jsme slavili mši svatou. Dalším cílem naší cesty byla Banská Štiavnica, jedno z nejkrásnějších historických slovenských měst. Navštívili jsme

kostel sv. Kataríny a po prohlídce Starého hradu část poutníků navštívila Banské muzeum v přírodě a ostatní poutníci měli možnost procházet úzkými uličkami a kochat se krásou tohoto města. Na Ostrém vrchu nad Banskou Štiavnicí se vypíná z daleka viditelná Kalvária - nádherný komplex několika kostelů, kapliček a dalších sakrálních staveb. Po vyšlapání až nahoru ke kostelu jsme měli nádherný výhled do širokého okolí. Již unaveni jsme se vraceli zpátky do Nitry.

V neděli ráno jsme prošli Kalvárií u Misijního domu a vydali se navštívit nejstarší poutní místo na Slovensku, Malou a Velkou Skalku u Trenčína. Benediktinský klášter byl založen na



Nitra - Kalvária

památku poustevníků sv. Andreja Svorada a Beňadika. Průvodkyně v tomto klášteře nás velmi zaujala svým poutavým vyprávěním o historii tohoto poutního místa. Letošní pout' jsme zakončili mší svatou v našem farním kostele.

Vyslovuji tímto upřímně Pán Bůh zaplať otci Dušanovi, že získal odvahy s námi putovat a byl skvělým doprovodem nejen duchovním, ale během cesty nás seznamoval s historií a geografii dané oblasti.

Uvědomili jsme si, že na Slovensko se nemusí jezdit pouze za krásou hor, ale je zde ukryto opravdu mnoho památek, které stojí za to vidět.

Organizátorům děkuji za přípravu a organizaci celé pouti a všem do Nitry, kde nás přátelsky přijali a vzorně se o nás starali.

Připravila Marie Vrtělová

Setkání mladých v Olomouci

V půli srpna se v Olomouci konalo celostátní setkání mládeže, které se koná jednou za pět let, tak to byla pro nás skvělá příležitost, protože Olomouc není až tak daleko. Setkání se zúčastnilo i několik mladých z naší farnosti.

S holkami Jochcovými z Karolinky jsme do Olomouce plánovali doputovat pěšky, ale nakonec jsem šel sám :-). Cestu jsem naplánoval na 2,5 dne, ale nakonec to zvládl za dva dny a poslední noc před programem jsem strávil v klášteře u dominikánů.

Během programu jsme byli ubytováni na vysokoškolských kolejích a velkým překvapením pro mne i Michala Plánku z Karolinky bylo, že jsme se zcela neplánovaně ocitli na jednom pokoji. Na obědy jsme chodili do různých školních jídelen, na snídaně a večeře jsme se všichni scházeli na Envelopě (areál vysokoškolských kolejí u přírodovědné fakulty).

Přípravný tým si pro nás připravil opravdu bohatý program. Kromě společného programu, mší svatých a modlitby bylo pro nás připraveno spoustu přednášek se známými lidmi, workshopů, koncertů a spousty dalších aktivit, ze kterých jsme si dle libosti mohli vybrat. Nesměla

chybět také pout' na nedaleký Svatý kopeček, kde jsme si mohli připomenout návštěvu sv. Jana Pavla II. Celý hlavní program se odehrával v Korunní pevnůstce v Olomouci.

Součástí programu byl také den s rodinami a měl jsem to štěstí, že mezi velkým množstvím poutníků jsem potkal i dvě mladé rodinky z naší farnosti.

Myslím, že toto šestidenní setkání dalo mnoho všem mladým lidem, kteří se ho účastnili.

Připravil Vojta Petřek ml.

„Moje srdce zajásalo, když uvidělo jednotu víry mezi mladými. Nabílo mi energii na 100% a od té doby nepiju kafe.“

Michal Plánka

MINISTRANT - nejen ogaři a cérky u oltáře

Ministrant je světský služebník, který napomáhá kněžím během bohoslužby.

Slovo „ministrant“ pochází z latiny ze slova „ministrare“, to znamená sloužit. Ministrant je ten, který slouží Bohu všude tam, kde je nebo má být Bůh oslavován.

Ministrování tedy není jen služba u oltáře, ale je to také důležitý celoživotní postoj. Umět sloužit i službu přijímat.

Hlavními patrony ministrantů jsou sv. Tarsicius a sv. Dominik Savio.

Ministrování bylo původně čistě mužskou záležitostí a převážně mužskou záležitostí zůstává i dnes, i když se v některých farnostech mezi ministranty objevují také dívky.

Církev dříve výslovně zakazovala ženám službu u oltáře, ale již Kodex

kanonického práva z roku 1917 ministrování žen připouštěl. Po Druhém vatikánském koncilu se začaly objevovat v jednotlivých farnostech (zejména v Německu) mezi ministranty i dívky.

Zákaz ministrování žen fakticky zanikl v roce 1983, neboť v novém vydání Kodexu kanonického práva se ministrování povolovalo laickým osobám, bez jakékoliv další specifikace.

V naší farnosti zveme kluky i děvčata, aby se zapojili do ministrantské služby u oltáře. Prosíme o velkou podporu ze strany rodiny, protože této služby je v naší farnosti třeba. Informujte se prosím v zákřístiích nejlépe u pana Pavla Ohryzka v Novém Hrozenkově a v Karolince u pana Jana Vítky.

„Pokaždé, když přistupujete k oltáři, máte štěstí účastnit se velkého gesta lásky Boha, který se chce dávat každému z nás, být nám nablízku, pomáhat nám a dávat nám sílu k dobrému životu. Máte to štěstí, že můžete toto nevýslovné tajemství prožívat zblízka! S láskou, zbožností a věrností konejte své poslání ministrantů. Nepřicházejte do kostela k bohoslužbě s povrchností, ale vnitřně se na mši svatou připravujte! Svou pomocí kněžím ve službě oltáře umožňujete, aby Ježíš byl lidem blíže, aby ho mohli vnímat a mít více na zřeteli, že On je přítomen. Spolupracujte na tom, aby byl mohl být více přítomen ve světě, v každodenním životě, v církvi a na každém místě.“

(papež Benedikt XVI. v promluvě k ministrantům, srpen 2010)

Příběh ze starého Egypta

„Muzikál u nás na Hrozenkově v Lidáku? A ještě za dobrovolné vstupné? Určitě půjdu!“, hned jsem měla jasno. Ale v tom termínu bylo už rok dopředu naplánované soustředění Vranečky a Malé Kotuly ve Frenštátě pod Radhoštěm a právě v pátek večer se měla konat klobouková párty s cimbálovkou, na kterou se všichni těšili. Zcela náhodou jsem kdesi narazila na akce zašovského kulturáku: Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť ve čtvrtek 28. září v 19.30. Tam by mi to mohlo vyjít! A přenocujeme na chalupě našeho dědy. Hurá! Za minutu půl jsem uzavírala frontu na lístky a vyfasovala jsem místo v poslední řadě. Po úvodním slově P. Petra Dujky se na scéně objevily ústřední postavy, Josef a vypravěčka. Tu ztvárnila Veronika Dernerová. Možná ji od vidění znáte, jezdila dřív z Třebouchovic pod Orebem na Hrozenkov k prarodičům Jochcovým na prázdniny. I s naší scholou si zahrála párkrát na housle. Od té doby vyrostla, a to nemyslím jen tělesně. Její čistý a zvučný hlas v úvodní písni mi vytřel zrak. Příběh Josefa egyptského hrálo, tančilo a zpívalo na 30 trebuchovických ochotníků. Chytlavé melodie živé kapely pod taktovkou Václava Dnera st. se linuly plným sálem a já jsem téměř zapomněla na moji malou Hedviku, kterou někde uspával tatínek. Moc se mi líbily jednoduché kostýmy, vícehlasý ženský sbor i mul-

tifunkční jediná kulisa, černá truhla. Přestávka byla pouze pro účinkující, diváci měli zůstat na místech a nabídnout si občerstvení, které se rozdávalo v blízkosti kapely. „To je škoda, že nesedíme blíž, že?“ posteskl si pán po mé pravici.



Druhou částí vévodila scéna s faraonem coby Elvisem Presleyem. S touto showmanskou postavou se ztotožnil Václav Derner ml. a velmi mu role pasovala. Ze všech účinkujících vyzařovala energie a nadšení. Závěrečným potleskem a děkovačkou představení ještě nekončilo. Diváci si mohli užít ještě přídavek ve formě nejpovedenější písně, který dovršil úžasnou atmosféru večera.

Myslím, že každý zúčastněný, jedno zda v Zašově, či v Novém Hrozenkově si z muzikálu odnášel velký kulturní zážitek.

Připravila Jitka Maliňáková

Fatimská pouť

V sobotu 30. září jsme se vydali spolu s karlovskými farníky, otcem Františkem a otcem Dušanem přivítat sochu Panny Marie Fatimské na Svätý Hostýn. V rámci slavení Jubilea Fatimy 2017 putuje socha z místa zjevení v Cova d'Iria ve Fatimě po

naši vlasti. Velké množství poutníků ji vítalo v 10 hodin v basilice, mnozí museli slavnostní mši sv. prožít venku, protože se všichni dovnitř nedostali. Následující program již probíhal za pěkného počasí venku před basilikou. Provázel nás jim Mons. Mgr. Pavel Dokládál, prezident Fatimského apoštolátu v ČR. Kladl nám na srdce důležitost slavení prvních pátků a prvních mariánských sobot v měsíci v každé farnosti. Při modlitbě růžence jsme mohli osobně uctít sochu Panny Marie Fatimské a po slavnostním zasvěcení jejímu Neposkvrněnému srdci jsme ji vyprovodili na další pouť, tentokrát do Žarošic. V podobném duchu již několik let slavíme každou první sobotu v měsíci v 8 hod. ráno fatimskou mši svatou také v Karolince. Věřím, že po tak krásném setkání a povzbuzení bude naše účast na slavení prvních pátků a prvních sobot hojnější.

Připravili manželé Vítkovi

Maminky, pojd'te do knihovny!

Zveme všechny maminky na mateřské dovolené, které by se rády společně scházely, povídaly si, tvořily spolu s dětmi nebo se nechaly inspirovat zajímavými přednáškami do Obecní knihovny v Novém Hrozenkově do **KLUBU MAMINEK**. Setkání bude probíhat každé úterý od 9 hodin, nejbližší setkání se uskuteční 24. a 31. října 2017. Pro podrobnější informace sledujte webové nebo facebookové stránky knihovny.

Za kolektiv maminek Michaela Cíchová

Charita Nový Hrozenkov organizuje

SBĚR ŠATSTVA

KDE:

Víceúčelový charitní dům Halenkov
KDY:

úterý 14. listopadu 7.00 – 16.30

čtvrtek 16. listopadu 7.00 – 15.00

úterý 21. listopadu 7.00 – 16.30

čtvrtek 23. listopadu 7.00 – 15.00

Prosíme o donášku čistého oblečení v igelitových pytlích.

Adventní koncert

Tradiční adventní koncert Charity Nový Hrozenkov tentokrát vezme „do svých rukou“ houslový virtuos JAROSLAV SVĚCENÝ se svým hostem. Mistrovo vystoupení máte možnost shlédnout v sobotu 25. listopadu 2017 od 18 hod. v kostele Sv. Jana Křitele v Novém Hrozenkově. Cena vstupenky je 290 Kč. Předprodej byl zahájen na všech pobočkách Charity Nový Hrozenkov (v Karolince, Novém Hrozenkově, Halenkově).

Případné rezervace či další informace získáte na telefonním čísle: 734 685 464.

(ren)

Zapisování mešních úmyslů

Mešní úmysly na I. pololetí roku 2018 (leden-červen 2018) se budou zapisovat v sobotu 25. listopadu 2017 od 8 do 11 hodin na faře v Novém Hrozenkově. V Karolince pak v neděli 26. listopadu 2017 po mši sv. v místnosti pod věží. Prosím o využití těchto termínů k zapsání úmyslů. Předem děkujeme.

Pořad bohoslužeb-Roráty (od pondělí 4. prosince 2017)

Karolinka:

pondělí - 6.30 hod

čtvrtek - 18.00 hod

Nový Hrozenkov:

středa a pátek - 6.00 hod

Pro děti bude jako každým rokem na faře přichystán teplý čaj a dobrá snídaně. Prosíme maminky, babičky či hodné tetičky, aby opět s přípravou snídani pomohly.

Ke vzpomínce na všechny věrné zemřelé - Dušičky

Ve středu 1. listopadu začíná DUSIČKOVÝ OKTÁV MODLITEB ZA ZEMŘELÉ (1. - 8. listopad). 1. listopadu odpoledne a na Dušičky po celý den je možné při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysly sv. Otce) je podmínkou pomodlit se v kostele **Modlitbu Páně** a **Vyznání víry**. Taktéž je možné získat tyto odpustky v tomto oktávu za obvyklých podmínek, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se třeba v duchu za zemřelé.

Pořad bohoslužeb o Dušičkách

Středa 1. listopadu 2017

Všech svatých

Karolinka:

16.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:

18.00 - mše svatá

Čtvrtek 2. listopadu 2017

Vzpomínka na všechny

věrné zemřelé

Karolinka:

15.00 - pobožnost na hřbitově
v Karolince

16.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:

18.00 - mše svatá

po mši sv. - pobožnost na hřbitově
v Novém Hrozenkově

Svátost křtu přijali a novými farníky se stali

9. července - Rozálie Bedřichová
a Felix Holzmüller

13. srpna - David Gažda, Jacob Gažda, Erik Zbránek a Jakub Jochec

20. srpna - Antonín Kopecký

27. srpna - Antonín Valíček

24. září - Thea Ježíková

a Zoe Tomanová

Svátostné manželství uzavřeli

2. září

Aleš Novosád a Monika Jelínková

23. září

Jakub Vašek a Veronika Zapletalová

Jaromír Heryán a Veronika Kovaříková

14. října

Radek Mužík a Danuše Leskovjanová

Do věčnosti nás předešli

v měsíci červenci

Stanislav Šulák (1950) z N.H.

Miroslav Dvořák (1948) z N.H.

v měsíci srpnu

Jindřiška Kovářová (1931)

roz. Hovězákova z N.H.

Jindřiška Korytářová (1934)

roz. Adamcová z Karolinky

Jan Orság (1927) z Krnova-Kočov

v měsíci září

Marie Koláčková (1931)

roz. Barbořáková z N.H.

Marie Barabášová (1930)

roz. Orságová z N.H.

Jaroslav Oravec (1963) z N.H.

Josef Juřica (1935) z N.H.

v měsíci říjnu

Josef Vrážel (1953) z N.H.

Farní knihovna

Milí farníci,

tentokrát přicházím s prosbou o pomoc. Potřebuji někoho ochotného, kdo se nebojí práce s počítačem a mohl by věnovat pár hodin času farní knihovně. Jednalo by se o přepis základních údajů ke knihám z fotografií, které už jsou pořízeny, do programu Excel.

Kdo tedy máte chuť a čas, nebojte se mne kontaktovat, ráda vám vše vysvětlím.

Děkuji, Michaela Cíchová